

var et Spørgsmaal om Stiftsmidlerne, der var et Spørgsmaal om de vestindiske Øers Bidrag til den danske Statskasse, der var et Spørgsmaal om det kongelige Teaters Underskud, og der var endelig Spørgsmaal om Dyrtidstillæg til Lærerne.

Det var de berømte 5 Punkter, og de Ændringsforslag, Venstre i saa Henseende havde stillet til Finanslovsforslaget, gik Højre meget stærkt imod. Højre erklærede, at man kunde ikke gaa med til Ændringsforslag af den Art; thi de vilde komme til at virke paa de organisatoriske Love, og noget saadant maatte ikke ske. Debatten om disse Ting blev meget skarp, Folketingets Flertal fastholdt sit Standpunkt; det førte Finansloven til Fællesudvalg, men man blev ikke enig i Fællesudvalget, og det endte med, at vi fik Provisoriet af 12. April 1877. Ved denne Lejlighed blev der om det Spørgsmaal, der i Gaar laa det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) og det ærede Medlem fra Bogense (Gunnar Fog-Petersen) imellem, fremsat en Udtalelse, som jeg vil tillade mig at læse op; jeg antager, at den højtærede Formand ikke har noget derimod, den lyder saaledes: „Der er ikke det Mindste i Vejen for, at Finansloven kan indeholde Bestemmelser paa den almindelige Lovgivnings Omraade, nemlig naar alle interesserede Parter, Regjering, Folkething og Landsting ere enige om at optage en Bestemmelse af den Art paa Finansloven“. (J. C. Christensen: Ja, naturligvis). Ja, naturligvis, siger det ærede Medlem fra Ringkøbing; han er ganske enig i den Betragtning; det slaar vi saa fast, at det er det ærede Medlems Betragtning. „Men hvad der derimod ikke kan ske,“ siger vedkommende Taler videre, „og i alt Fald ikke bør ske, ja ikke engang gjøres Forsøg paa, er, at Folkethinget ensidig vil fremtvinge Virkeliggjørelsen af sine Ansøkelser paa den almindelige Lovgivnings Omraade gennem Bestemmelser paa Finansloven, eller ved at stryge Bevillinger paa Finansloven. Hvis dette kunde tilstedes ensidigt mod Regjeringens og mod det andet Things Villie, vilde Følgen deraf blive den, at paa een Gang eller lidt efter lidt al Magt her i Landet kom til at hvile i dette Things eller i dets Finansudvalgs Flertals Haand. Dette har aldrig været Grundlovens Mening, og hvis de andre Faktorer, de andre Deltagere i Lovgivningsmagten vilde finde sig heri, begik de efter min Formening et ufor-

svarligt Selvmord“. Jeg antager, det ærede Medlem fra Ringkøbing ogsaa er enig i disse Udtalelser. Den Mand, der fremsatte disse Udtalelser, var Ordføreren for Højremindretallet, Jacob Scavenius, den senere Provisorieminister. Jeg mener derfor, at naar det ærede Medlem fra Ringkøbing i Dag staar som den Mand, der er ganske enig med Jacob Scavenius i de Udtalelser, denne her fremsatte, saa staar han ikke som Medlem af det historiske Venstre, i alt Fald ikke som den Mand, der er enig i Venstres historiske Stilling til dette Spørgsmaal. Jeg skal ikke her komme ind paa, hvordan afdøde Berg, der var Finansudvalgets Flertals Ordfører, altsaa Finansudvalgets Ordfører ved den Lejlighed, stillede sig med Hensyn til disse 5 Punkter, men jeg skal tillade mig at fremdrage . . .

Formanden: Det ærede Medlem kommer alt for dybt ind paa gamle historiske Forhold ved denne tredie Behandling, hvor Forhandlingen kun drejer sig om de Ændringsforslag, der foreligger. Jeg beder det ærede Medlem ikke komme videre ind paa almindelige politiske Spørgsmaal ved denne Lejlighed.

Slengerik: Hvis den højtærede Formand nægter mig at fremsætte en yderligere Dokumentation for, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1. Valgkreds (J. C. Christensen) er i den største Uoverensstemmelse med Venstres tidligere Standpunkt, maa jeg finde mig deri.

J. C. Christensen: Det Citat, det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) oplæste af min Tale i Gaar, staar jeg ved fuldt ud. Men naar det ærede Medlem vil tillægge mig, at jeg skulde være enig med Jacob Scavenius ogsaa i den sidste Del af hans Udtalelser, har han ikke Ret. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlems Oplæsning, nævnede Jacob Scavenius nemlig, at man ikke en Gang maatte gøre Forsøg paa paa Finansloven at faa Bevillinger ført igennem, som omfatter bestaaende Love. Jeg har selvfølgelig aldrig tænkt mig, at det ikke skulde være fuldt ud tilstedeligt at gøre Forsøg herpaa; men hvis Tingene ikke kan enes derom, maa det Ting frafalde sit Ønske, som vil have en bestaaende Lov ændret. Det ligger i hele Venstres historiske Optræden, hvor man har holdt sig til Nejretten og vundet Sejre. Vil man nu ind paa en anden